Рибальський траулер ішов Берінговим морем. Від берегів далекої Аляски ми поверталися додому. День зустрічі із рідною землею нам відтягував шторм. Хвилі котилися назустріч. І, хоч як натужно працював двигун, траулер рухався дуже повільно.

Після втомливої праці на промислі рибалки відпочивали.

В каюті чимраз більше сутеніло. Це зеленаві хвилі сягали вже аж корабельних вікон-ілюмінаторів.

І ось на якусь мить у каюті стало темно. Я зіскочив з койки, але нічого не встиг помітити,-знову за склом то голубе небо, то вода.

Я підійшов до ілюмінатора. На гребені хвилі, поруч із судном, помітив не відомого мені морського звіра. Темно-коричневий, зовні він нагадував сивуча, але був набагато менший за нього. Хвиля то відносила звірка, то прибивала близько до судна. Ось він уже знову біля ілюмінатора. Мені здалося на якусь мить, що в жалісних очах звіра була тривога. Я уже не міг встояти в каюті і побіг на палубу.

В коридорі зіткнувся із судновим кухарем.

— Ти куди звихрився? — здивовано спитав він мене.

Я промчав повз нього так, що нічого не встиг відповісти. Тільки почув тупотіння ніг у себе за спиною. Удвох ми опинилися на палубі.

— Морський котик! — кухар аж засміявся із несподіваної зустрічі.— Правда, це малюк. Дорослі набагато більші.

Господар цієї ніжної назви наздоганяв судно. І тут я помітив, що своїми передніми ногами, схожими на ласти, він намагався схопитися за корпус.

— Бідненький! — помітив це й кухар і скрушно похитав головою.— Далеко відплив од берега, вибився в шторм із сил. Певно, малюкові наше судно здалося скелею. Бо живуть котики на островах, а в море вирушають по рибу.

— Як йому допомогти? — неспокій охоплював мене.

— Треба зупинити траулер і витягти звірка на палубу. Ходімо до капітана.

Незабаром і капітан уже був на палубі.

— Так, гаяти часу не можна,— згодився він і швидко попростував до штурманської рубки.

Гребний винт перестав обертатись. Поштовхи хвиль загальмували хід траулера.

Сітями ми витягли малюка на палубу. Лежав він нерухомо, лише настовбурчені волосинки на мордочці здригалися. Певно, малий ще не позбувся страху.

— Товаришу кухар,— весело промовив капітан,— ставте цього пасажира на забезпечення.

Кухар приніс свіжої риби. Не дуже приємна прогулянка морем не позбавила звірка апетиту. Їв він так старанно, що рибалки не втрималися від зауважень:

— Тепер сам так далеко не запливатимеш.

— Акули отаких малих пустунів, як ти, тільки й шукають.

Морський котик швидко призвичаївся до людей на траулері. Відлежавшись, він походжав по палубі. Стрибати у воду ніякого бажання не виявляв. Навіть коли набігала хвиля, він припадав на палубі на живіт. А одного разу малюк добряче насмішив моряків. Налетіла хвиля, пронеслась над палубою і зникла. А він лежить, і в зубах у нього рибинка тріпотить.

— Тепер йому голод не страшний,— зауважив капітан.

На третій день шторм ущух. Ми підходили до Командорських островів. Рибалки вийшли на палубу. Скучили вони за берегом, і цікаво їм подивитись незнайому землю.

Я глянув у бінокль. Скелястим берегом ніби темні хвилі перекочувались. То стрибали морські котики.

По курсу траулера з'явився їхній невеличкий гурт. Наш малюк зігнув спину і, відштовхнувшись дужими передніми ластами, поставив своє тіло на задні ласти. Вдячним поглядом оглянув він рибалок, наблизивсь до борту і легко опинився у воді.